

Wonder

Ik ben een enthousiaste fan van de KRO tv-serie "Wonderen bestaan".

Dit gezegd hebbende leun ik nu achterover om de reacties te zien. In de verwachting van verward gemompel, "nou ja zeg", verbijstering, "jammer, het leek eerst wel een aardige kerel", een pijnlijke stilte ...

Toch blijf ik bij mijn mening, en ik heb daar een paar redenen voor. Ten eerste zijn het prachtige verhalen. Het is helemaal niet belangrijk of ze waar zijn of niet. Elke keer is het weer smullen geblazen. En nu ik toch in een openhartige bui ben: vóór elke aflevering kijk ik of de zakdoekjes binnen handbereik liggen.

Ten tweede: stel dat er toch een paar van die verhalen waar gebeurd zijn. Wat dan ook de verklaring moge zijn, ze geven ons een boeiende kijk op de rijke wereld van de menselijke geest. Een wereld die we nog lang niet begrijpen en waar dus nog veel te leren valt.

Ten derde: zelf heb ik zulke dingen óók meegemaakt. En voor de paar lezers die nog steeds niet hebben afgehaakt zal ik nu het verhaal vertellen van De Merel.

* * *

Het verhaal begint een jaar of vijf geleden met een voorval dat nog niet direct boven-natuurlijk genoemd kan worden, maar wel opmerkelijk is. Op een mooie zomerdag was ik op het terras in mijn achtertuin bezig met een klusje. Er moest iets gebeuren aan mijn fiets, die ik daartoe op z'n kop had neergezet. Achterin de tuin hoorde ik ineens een hevig gekwetter van vogels. Een kat uit de buurt probeerde jacht op ze te maken en daarvoor waarschuwden ze elkaar. Plotseling vloog er een jonge merel recht op me af en dook weg in de smalle ruimte tussen mij, mijn fiets en de achtergevel. Vlak naast me bleef ze zitten.

Ik sleutelde rustig verder, tot ik een stuk gereedschap nodig had dat binnen lag. Ik stond op en zei zoiets als "Blijf maar lekker zitten, ik ben zo weer terug". Dieren worden altijd rustig als je tegen ze praat, hoewel ik verwachtte dat ze nu toch wel weg zou vliegen. Maar ze deed iets heel anders. Tot m'n stomme verbazing vloog ze *met me mee de keuken in*, keurig naast me als een huisdier. Daar ging ze op haar gemak op een krukje zitten. Een hele poos bleef ze en het kostte waarempel nog moeite om haar te bewegen weer naar buiten te gaan.

Door dit vertederend voorval had ik een speciale band opgebouwd met mijn kleine beschermeling. Ik zag haar regelmatig in de tuin en ze was heel mak. In de winter die daarop volgde tracteerde ik haar weleens op havermoutvlokken, wat ze heerlijk vond.

In het voorjaar ging het niet goed met me. Schijnbaar vanuit het niets kreeg ik plotseling psychische problemen. Hevige angstaanvallen, werkelijk met geen pen te beschrijven. Ik ging echt door een hel.

(De oorzaak bleek later iets heel simpels buiten mezelf te zijn. Ik vertel je daar in een volgend Spinsel meer over, want het lijkt me belangrijk om te weten.)

Op een mooie dag zat ik op het terras en voelde me ontzettend beroerd. Ik wist het echt niet meer en vroeg me af hoe het in godsnaam verder moest.

Achterin de tuin, aan het eind van een grasveldje, was "mijn" merel bezig wormen te zoeken. Plotseling draaide ze zich in mijn richting en kwam in een stevige pas over het gras naar mij toe lopen.

Merels doen dat nooit zo. Ze hippen of vliegen. Marcheren doen ze niet.

Vlak voor me stopte ze en keek me strak aan, wel een minuut lang. Ik was volkomen verbouwereerd. Tenslotte draaide ze zich om en ging weer verder met de wormen.

Maar kennelijk was ze niet tevreden, want even later herhaalde zich het toneeltje. Stap, stap, stap op me af en weer strak aankijken.

Ineens drong het tot me door *dat ze een reactie wilde!* Ik zei zoiets als "Hé, hallo, hoe gaat het met jou?". Daar had ze op gewacht en ze ging nu rustig verder met bezigheden die voor een merel gebruikelijker zijn.

De vreemde ontmoeting had me echt geholpen. Ineens zag ik alles weer een beetje zitten, hoewel ik nog wel een maand of wat zoet ben geweest met mijn problemen.

Maar verklaren kan ik het niet. Dit merelvrouwtje was heel mak en kende me goed.

Maar hoe ze in vredesnaam tot dat bizarre, bijna menselijke gedrag is gekomen zal wel altijd een raadsel blijven.

* * *

En daarom zit ik op tijd klaar als de volgende aflevering van "Wonderen bestaan" op de buis komt. Met zakdoekjes.

Kees Niestadt
30-07-2007